

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Ing. A. J.**, zastoupeného JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Praha 1, Panská 895/6, proti žalovanému **Městskému úřadu Šumperk**, se sídlem Šumperk, Jesenická 31, za účasti **OP papírna, s. r. o.**, se sídlem Olšany 18, zastoupené Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 23. 10. 2024, č. j. 65 A 11/2023 - 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný vydal dne 22. 11. 2022 pod č. j. MUSP 131660/2022 osobě zúčastněné na řízení kolaudační souhlas s užíváním stavby výrobního objektu „*Papírenský stroj PS6*“ – SO 01, SO 02, SO 03, SO 05, SO 11, IO 13 a souvisejících inženýrských a technologických

sítí, včetně prodloužení potrubního mostu (dále také jako „stavba PS6“). Podkladem pro vydání kolaudačního souhlasu bylo mj. souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje ze dne 16. 8. 2022, č. j. KHSOC/27132/2022/SU/HP, z něhož vyplynulo, že hygienický limit hluku při provozu papírenského stroje PS6 není v denní ani noční dobu překročen.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou výše uvedeným rozsudkem zamítl, a to pro nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce.

[3] Krajský soud nejprve konstatoval, že jakkoli nebyl žalobce účastníkem procesu vydávání kolaudačního souhlasu, není důvod k odmítnutí jeho žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro nedostatek aktivní procesní legitimace, neboť žalobce plausibilně tvrdil zásah do svých práv v důsledku vydání tohoto souhlasu. Tento zásah spatřoval ve zkrácení práva na život a zdraví, vlastnického práva a práva na příznivé životní prostředí.

[4] Pokud jde o aktivní věcnou legitimaci žalobce, krajský soud se zabýval tím, zda žalobce dostatečně přestřel a doložil tvrzení o negativním dotčení své právní sféry kolaudačním souhlasem, a to natolik specifickými a intenzivními okolnostmi, jež by odůvodňovaly prolomení premisy o absenci věcné legitimace u „neúčastníků“ kolaudačního řízení.

[5] Žalobce zásah do své právní sféry spatřoval v tom, že provedením zkolaudované stavby byl zvýšen hluk v chráněném prostoru jeho nemovitosti, čímž dochází k překračování hygienických imisních limitů hluku. V důsledku toho je po dobu 3 let poškozováno zdraví žalobce a jeho rodiny. Náhledem do letecké mapy z internetového portálu mapy.cz krajský soud poukázal na umístění nemovitosti žalobce, a uvedl, že dům žalobce se nachází až ve třetí (potažmo čtvrté) linii staveb obytné zástavby sousedící s areálem osoby zúčastněné na řízení (dále jen „OP papírny“). Nemovitost žalobce je od zkolaudované stavby oddělena pásmem vzrostlé zeleně a zástavbou, a proto nelze tvrdit, že by bezprostředně sousedila s areálem OP papíren. Krajský soud nepochybně, že se jedná o rozsáhlý výrobní areál, u něhož nelze *a priori* vyloučit výrazné imise spojené s jeho provozem (tudíž ani dotčení práv vlastníků nemovitostí nesousedících bezprostředně s posuzovaným záměrem), neshledal nicméně existenci natolik intenzivních skutečností, aby odůvodnily výjimečné naplnění žalobcovy věcné legitimace.

[6] Za rozhodné pro posouzení věcné legitimace žalobce považoval krajský soud tvrzený následek namítaných nedostatků stavby spočívající v překročení hygienických limitů hluku. Konkrétně žalobce tvrdil překročení limitů hluku v noční době (dle protokolu ze dne 5. 8. 2022), kdy byla naměřena hodnota 40,5 dB, ačkoliv stanovený hygienický limit hluku pro chráněné venkovní prostory staveb podle § 12 odst. 3 ve spojení s přílohou č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „nařízení vlády“), činí 40 dB. Překročení limitu o 0,5 dB ale krajský soud nepovažoval za natolik intenzivní zásah do právní sféry žalobce, aby naplnil podmínku jeho věcné žalobní legitimace. Nadto byla integrovaným povolením č. j. KUOK 13041/2008 ve znění

pokračování

po změně č. 15 (dále jen „integrované povolení“), stanovena do 31. 12. 2023 výjimka z obecného limitu hluku pro noční dobu ve vztahu k nejbližší obytné zástavbě s limitem 45 dB. Nemovitost žalobce sice nebyla výslovně zahrnuta do výčtu nemovitostí, na něž se výjimka vztahovala (jednalo se o tři čísla popisná), nicméně krajský soud uvedl, že logicky se výjimka musí vztahovat také na domy v blízkém okolí od stanovených referenčních bodů, tedy i na dům žalobce. Nedávalo by smysl, aby se výjimka vztahovala pouze na konkrétní čísla popisná a na sousední nemovitosti nikoli. Uzavřel proto, že hygienický limit hluku při zohlednění stanovené výjimky nebyl překročen.

[7] Ačkoliv žalobce uvedl konkrétní zásah do své právní sféry, namítal také pochybení v procesu předcházejícím vydání kolaudačního souhlasu. Těmito námitkami ale dle krajského soudu překročil rámec tvrzeného zásahu do jeho právní sféry. Krajský soud proto nepřihlédl k námitkám ohledně absence závazného stanoviska hasičského záchranného sboru, jelikož žalobce neuvedl, jak se tento fakt promítl do jeho právní sféry; nadto tato tvrzení uplatnil opožděně, po lhůtě pro podání žaloby. Ani zbylé žalobní námitky, v nichž žalobce namítal procesní vady, nemohly založit jeho věcnou legitimaci. Závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), na něž žalobce odkazoval, krajský soud vyhodnotil jako nepřiléhavé pro posuzovanou věc, neboť v odkazovaném případě bylo řešeno účastenství ve stavebním řízení, nikoli v kolaudačním řízení, kde je okruh účastníků podstatně užší. Závěrem krajský soud žalobce upozornil na možnost podání civilní žaloby podle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku.

[8] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] V úvodní části kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že je přímo dotčen hlukem z provozování papírenského stroje PS6, který zasahuje do jeho každodenního života i života jeho rodiny. Následně stěžovatel uvedl výtky k jednotlivým odstavcům odůvodnění napadeného rozsudku. Tvrdil, že pro vydání kolaudačního souhlasu nebyly splněny zákonné požadavky, zejména nebyla vydána zákonem požadovaná závazná stanoviska. Dále podotkl, že proti zkušebnímu provozu brojil podáním, které ale nebylo zařazeno do správního spisu.

[10] Vlastní aktivní věcnou legitimaci stěžovatel dovodil například ze závěrů plynoucích z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2023, č. j. 18 A 10/2023 - 100. Proti samotnému projektu stavby papírenského stroje PS6 stěžovatel nic nenamítal, jelikož v rámci posouzení EIA byla vypracována akustická studie, jejíž součástí byla hluková mapa, která predikovala hluk 45 až 50 dB, který ovšem neměl zasáhnout venkovní chráněný prostor nemovitosti stěžovatele. V noční době měl být hluk nižší než 25 dB. Na nemovitosti K. byla naměřena hodnota $L_{Aeq} = 38,8$ dB, což je překročení o 13,8 dB oproti predikci. Na nemovitosti stěžovatele (K.) byla naměřena hodnota $L_{Aeq} = 36,6$ dB. Kolaudačním souhlasem schválený záměr totiž doznal oproti stavebnímu povolení podstatných změn, na jejichž základě byla postavena zcela odlišná stavba jiných parametrů, ovlivňující hlukovou zátěž. Stavba se rovněž podstatně odchyluje od záměru povoleného v územním řízení; byla-li by postavena tak, jak byla povolena, nebylo by obydlí stěžovatele zasaženo

nadlimitním hlukem. Dále stěžovatel podotkl, že v dokumentaci EIA byla zdůrazněna potřeba dodržet konstrukci opláštění kolaudované stavby, aby došlo k tzv. vzduchové neprůzvučnosti. Ani tento požadavek ale nebyl dodržen. Dále stěžovatel poukázal na problematiku výpočtu akustiky, kde platí sčítání hladin hluku v jednom bodě. K tomu doložil orientační akustický výpočet, do nějž sám vložil vstupní hodnoty. Výsledná hodnota hluku činila 42,9 dB. Také tři předložené protokoly měření, obsahující různé hodnoty hluku, podle stěžovatele prokazují, že pokud je měřený subjekt obeznámen s probíhajícím měřením, je možné s hodnotami hluku manipulovat. Rovněž stěžovatel odmítá tvrzení, že je jeho dům oddělen od zdroje hluku vzrostlou zelení; naopak se jedná o stromy „*proschlé*“, což doložil fotografií. Dále upozornil na existující vodní plochy, které hluk z areálu rovněž zesilují.

[11] Krajský soud dále pochybil, nezabýval-li se některými předloženými důkazy, zejména třemi protokoly o měření hluku. Krajský soud se odmítl zabývat skutečnostmi, které byly podstatné nejen pro posouzení věcné legitimace stěžovatele, ale také determinují správnost a zákonnost kolaudačního souhlasu. Jednalo se například o to, zda měl být měřen hluk celého výrobního areálu či jen kolaudovaného záměru, jaké podmínky byly nastaveny stanoviskem EIA, či zda byla správně detekovaná tónová složka hluku. Překročení hluku o 0,5 dB krajský soud bagatelizoval a uvedl nesprávnou hodnotu naměřeného hluku. Pro noční dobu byla naměřena hodnota 44,2 dB, před odečtením korekce naměřené hodnoty na odraz $LA_{eq,1h}$ 42,2 ± 1,7 dB. Krajským soudem uváděná hodnota 40,5 dB je nejnižší pravděpodobnou hodnotou, nikoli naměřenou. Z dalších protokolů pak vyplývají hodnoty 43,1 dB a 41,4 dB.

[12] Pokud jde o výjimku z obecného limitu hluku, která byla povolena změnou č. 15 integrovaného povolení, ta se na nemovitost stěžovatele nevztahovala. Krajský soud na jedné straně uvedl, že se dům stěžovatele nachází až ve čtvrté linii zástavby, a proto k ní nebylo ze strany správních orgánů přihlíženo při posuzování hluku a vytvoření okruhu výjimky, na straně druhé uvádí, že se daná výjimka vztahuje také na dům stěžovatele. Ačkoliv je v integrovaném povolení uvedeno, že se výjimka týká pouze jedné nemovitosti, krajský soud tuto výjimku v rozporu s integrovaným povolením rozšířil také na dům stěžovatele. Nadto stěžovatel dodává, že výjimky uvedené v integrovaném povolení po změně č. 15 se netýkaly papírenského stroje PS6, neboť tento byl zahrnut do integrovaného povolení po změně č. 10. Dále stěžovatel v šestnácti bodech poukázal na veškerou svou aktivitu ohledně řešení nadlimitního hluku, z nichž dovozuje, že vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky možné nápravy. Má za to, že obrana občanskoprávní cestou by nebyla účinná, neboť stěžovatel požaduje odstranění příčiny porušování svých práv.

[13] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[16] Před vlastním posouzením důvodnosti kasačních námitek je třeba zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věty před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu, ale logicky i obsah jeho rozsudku. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[17] Kasační stížnost je velmi obsáhlá, stěžovatel v ní polemizoval v podstatě s každým jednotlivým odstavcem odůvodnění a některé námitky uvádí opakovaně, což v důsledku způsobuje spíše její nepřehlednost až chaotičnost. Nejvyšší správní soud proto reaguje na kasační argumentaci jako celek, aniž by se jednotlivě zabýval každou dílčí námitkou stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2023, č. j. 10 Afs 120/2020 - 118, či nález Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz).

[18] Nejprve přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[19] Dle stěžovatele se krajský soud nezabýval žalobním tvrzením stran jednotlivých vad kolaudačního souhlasu a jemu předcházejících řízení. Stěžovatel ovšem přehlíží zásadní fakt, a sice že krajský soud zamítl žalobu pro nedostatek jeho aktivní věcné legitimace; za této situace vskutku nebylo nutné, aby se těmito žalobními námitkami zabýval. Ostatně krajský soud v odst. 17 napadeného rozsudku správně uvedl, že přezkoumávat kolaudační souhlas v případě „neúčastníka“ řízení je možné pouze za předpokladu, že žalobce prokáže existenci specifických a intenzivních okolností a předloží natolik přesvědčivá tvrzení, na jejichž základě bude možné dovodit zásah do právní sféry žalobce, tedy jeho věcnou legitimaci k podání žaloby.

[20] Ve vztahu k odstavci 27 odůvodnění napadeného rozsudku stěžovatel namítal, že se krajský soud nezabýval třemi protokoly o měření hluku. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel k žalobě přiložil pět protokolů (viz seznam příloh k žalobě), není tedy zřejmé, o jaké konkrétní protokoly se má jednat. Nadto stěžovatel ani neuvedl, k prokázání jaké skutečnosti je navrhoval provést jako důkaz. Nicméně, jak již bylo výše několikrát zmíněno, krajský soud se zabýval pouze otázkou naplnění aktivní věcné legitimace žalobce, bez jejíhož splnění by bylo bezpředmětné se zabývat dalšími spornými otázkami. Její naplnění stěžovatel spatřoval v překročení limitu hluku v nočních hodinách (od 22:00 hod do 06:00 hod), a proto se krajský soud zabýval pouze protokoly, které obsahovaly měření právě v této době. Je tedy zřejmé, že krajský soud neprovedl některé důkazy, neboť neměly potenciál prokázat pro věc relevantní skutečnosti. Z tohoto důvodu krajský soud neprováděl důkaz protokoly z října 2021 (č. Z210778-01), z července 2022 (č. Z220071-02) a z dubna 2022 (č. Z220071-01), neboť měření zaznamenané v těchto protokolech neprobíhalo v posuzovaném čase. Měření hluku v noční době bylo zaznamenáno v protokolu č. 42272/2022 ze dne 5. 8. 2022, kde byla v čase od 19:25 hod. do 01:27 hod. naměřena hodnota 40,5 dB a dále v protokolu č. Z200146-01 z července 2020, kdy proběhlo 24hodinové měření, a výsledná hodnota pro noční dobu činila 39,5 dB.

[21] Krajský soud se proto podrobně zabýval pouze měřením, v rámci kterého byl překročen zákonem stanovený limit pro hluk v noční době, a který byl teoreticky způsobilý odůvodnit naplnění věcné legitimace stěžovatele. Byť výslovně neuvedl, že provádění dalších důkazů by bylo nadbytečné, implicitně tak učinil právě z tohoto důvodu. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[22] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení stěžejní otázky, zda byl stěžovatel aktivně věcně legitimován k podání žaloby proti kolaudačnímu souhlasu [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[23] Především není sporu o tom, že podle usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, č. 3931/2019 Sb. NSS souhlasy vydané podle stavebního zákona (tedy i souhlas kolaudační) lze přezkoumat na základě žaloby proti rozhodnutí správního podle § 65 a násl. s. ř. s., jakkoli se *strictu senso* nejedná o rozhodnutí správního orgánu a nejsou výsledkem správního řízení ve smyslu § 9 správního řádu. Rovněž není sporné, že stěžovatel po právu nebyl osobou, která se účastnila procesu vydávání kolaudačního souhlasu, neboť není stavebníkem ani jinou osobou uvedenou v § 122 odst. 4 stavebního zákona. Konečně nikdo nezpochybňuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je výjimečně možné, aby osoba, která po právu účastníkem správního řízení nebyla, byla legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí z tohoto řízení vzešlému, byla-li jím přímo dotčena její subjektivní práva (srov. například rozsudky ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 - 33, a ze dne 25. 8. 2022, č. j. 3 As 3/2021 - 56); k tomu se sluší poznamenat, že *stricto sensu* nemusí jít o účastníka řízení, ale i o osobu, která se podle zákona účastnila *formalizovaného postupu* správního orgánu, jehož výstupem byl individuální správní akt, jenž lze považovat za soudně přezkoumatelný úkon správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (k problematice těchto aktů a jejich soudnímu přezkumu viz – usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, č. 3779/2018 Sb. NSS). Podmínkou *sine qua non* úspěchu žaloby takové osoby tedy je, že prokázala natolik intenzivní a specifické

pokračování

okolnosti, na jejichž základě by bylo možné dovodit zásah její právní sféry v důsledku vydání žalobou napadeného aktu. Z tohoto důvodu je nepřiléhavý odkaz stěžovatele na rozsudek č. j. 18 A 10/2023 - 100, neboť na rozdíl od nyní projednávaného případu byl v odkazované věci žalobce účastníkem předchozích řízení.

[24] Krajský soud se otázkou aktivní věcné legitimace, respektive přímého dotčení subjektivních práv stěžovatele, zabýval zevrubně v odstavcích 22 až 30 odůvodnění svého rozsudku. Stěžovatel zásah do svých subjektivních práv spatřoval zejména v přímém dotčení hlukem z provozu papírenského stroje PS6, který dle jeho tvrzení překračuje hygienické limity v noční době.

[25] Jak již bylo uvedeno výše v odstavci [20], ne všechna měření, na něž stěžovatel poukazoval, byla provedena v noční době. Noční měření byla zaznamenána v protokolech z července 2020 a ze dne 5. 8. 2022. Posledně zmíněné měření obsahovalo jisté překročení hygienických limitů hluku; zbylé protokoly žádné překročení limitů nezaznamenaly.

[26] Krajský soud správně uvedl, že podle § 12 odst. 3 ve spojení s přílohou č. 3 nařízení vlády činí obecně stanovený limit hluku pro chráněné venkovní prostory pro noční dobu 40 dB. V protokolu ze dne 5. 8. 2022 byla u nemovitosti stěžovatele zaznamenána hodnota 40,5 dB. Je tedy zřejmé, že k jistému překročení hladiny hluku došlo. Nejvyšší správní soud se ovšem zcela shoduje s krajským soudem, že jde o (i) jediné zjištění (ii) marginální překročení hlukového limitu, které nemohlo představovat judikaturou vyžadovaný intenzivní zásah do práv stěžovatele.

[27] Krajský soud přitom přílehavě poukázal i na změnu č. 15 integrovaného povolení č. j. KUOK 13041/2008, již byla do 31. 12. 2023 stanovena výjimka z obecného limitu hluku pro noční dobu ve vztahu k nejbližší obytné zástavbě s limitem do 45 dB, a to do ukončení 3. etapy protihlukových opatření. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že výjimka byla explicitně stanovena pro chráněné venkovní prostory třech staveb (konkrétně č. p. XA v obci O., č. p. XB v obci B. a č. p. XC v obci K.). Je však nutné přihlédnout k důvodům, proč byly vybrány právě stavby ve třech různých lokalitách. Jedná se o nejbližší obytnou zástavbu, u níž bylo měřením zjišťováno, zda jsou zaváděná protihluková opatření efektivní či nikoli. Jakkoli Nejvyšší správní soud nenalézá dostatečné důvody pro závěr krajského soudu, že uvedenou výjimku lze *per se* vztáhnout i na nemovitosti v blízkém okolí uvedených staveb, za podstatné považuje, že výše zmiňované stavby představovaly referenční body, v nichž byla dočasně akceptována lehce nadlimitní hodnota hluku. Právě v tomto kontextu se nepatrné překročení hlukového limitu, zjištěné v jednom případě v nemovitosti stěžovatele (nacházející se cca 100 m od domu č. p. XC v K.), jeví jako zanedbatelné, nemá-li být opomenuto, že v místě referenčního bodu bylo mírné a dočasné zvýšení hlukové zátěže aprobováno; v nemovitosti stěžovatele přitom zvýšeného hlukového limitu (45 dB) zdaleka dosaženo nebylo.

[28] V této souvislosti stěžovatel namítal, že jiné protokoly o měření obsahovaly vyšší hodnoty hluku a krajský soud pouze vybral ten protokol, který limity téměř splňuje. Ani s tímto tvrzením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Jak již bylo výše uvedeno, noční měření hladiny hluku byla zaznamenána pouze ve dvou protokolech. V protokolu

z července 2020 hladina hluku překročena nebyla a v protokolu z 5. 8. 2022 byla překročena nepatrným způsobem. V protokolu je přitom vždy nutné zkoumat výslednou hodnotu, nikoli hledat nejvyšší naměřenou hodnotu bez ohledu na místo a způsob měření a další okolnosti. Stěžovatelem uváděné hodnoty jsou proto značně dezinterpretovány. Žádný předložený protokol neobsahoval měření, jehož výsledná hodnota by činila 43,1 dB v noční době v nemovitosti stěžovatele.

[29] Stěžovatel dále rozporoval, že by byla jeho nemovitost od areálu OP Papíren oddělena pásmem vzrostlé zeleně, k čemuž předložil fotografii a uvedl, že se jedná o stromy „proschlé“. Kromě toho, že z fotografie není zřejmý stav zeleně, pro věc podstatné je, jaké byly výsledky hlukových měření. Pro posouzení věci jsou důležité výsledky hlukových měření, nikoli existence zeleně, či vodních ploch, na něž stěžovatel také poukázal. Rovněž na věci nic nemění ani stěžovatelem doložená tabulka sčítání hladin hluku, které nemá pro věc žádnou vypovídací hodnotu, zejména v situaci, kdy byly hodnoty do tabulky doplněny stěžovatelem, a nejedná se tak o odborné měření.

[30] Pokud jde o výtky, že (i) v rámci územního řízení byla předložena akustická studie, dle níž měl být hluk značně nižší, (ii) nebyly respektovány podmínky územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu papírenského stroje PS6 a (iii) došlo k porušování procesních ustanovení v kolaudačním řízení, jak již správně vyložil krajský soud, nejedná se o námitky, jež by byly již z jejich samotné povahy způsobitelné naplnit věcnou legitimaci stěžovatele. Tyto námitky by mohly získat relevanci až v případě, kdy by bylo prokázáno dostatečně intenzivní narušení práv stěžovatele, které by mohlo mít původ v napadeném správním aktu. Až naplněním této podmínky (tj. aktivní věcné legitimace) by byl důvod zabývat se tím, zda tento akt, či řízení předcházející jeho vydání, nebyly zatíženy vadami, vyvolávajícími nezákonnost žalovaného aktu. V této souvislosti konečně ob stojí i úvaha krajského soudu, podle které stěžovatel není „strážcem zákonnosti“ a nemůže tak užívat žaloby správnímu soudu jako obecného prostředku (*actio popularis*) k nápravě možných nezákonností kolaudačního souhlasu ve veřejném zájmu. Ani kasační soud se proto nezabýval tvrzením ohledně absentujícího závazného stanoviska hasičského záchranného sboru.

[31] Ze shora uvedených důvodů je zřejmé, že krajský soud posoudil veškeré právní otázky správně; nebyl proto naplněn ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[32] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud jí za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jejím procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

pokračování

[34] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno. Rozhodl proto tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. července 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu